

Forradalmi tevékenység azonban (még ha zenei is) egy arisztokratikusan ívelő pálya egységét megzavarná. Ezért szerzőnk a „jövő muzsikusa“ kifejezésnek új magyarázatát adja és értékelő értelemben használja típusjelölés helyett. Pedig hogy mennyire nem szükségképpen értékes az, ami a „jövő zenéje“ és nem értéktelen, ami a mult talaján áll, arra a legközelebbi példa ifj. Somssich Andor jelen könyve, melynek értékéből mit sem von le az, hogy a mult századi életrajzok típusához tartozik.

Ifj. Somssich Andor főcélja az volt, hogy kimutassa Liszt Ferenc magyarságát. Ez teljes mértékben sikerült is neki. A legkiterjedtebb részletességgel foglalkozik hősiünk (az egykorú lapok zongorahősnek nevezik) magyarországi szerepléseivel, életének magyar vonatkozásait gondosan összegyűjti. Túlzásba csupán akkor megy, midőn a „magyaros“ kompozíciók analízise helyett megelégszik a magyar motívumok felsorolásával.

E főcél mellé, melyet könyve első sorában mintegy tételként felállít, társul egy másik, mellyel intelemként művét befejezi s útjára bocsátja, hogy t. i. „ami minket magyarokat illet, ne zenei zsenijét tartsuk Lisztben a legértékesebbnek, hanem példaképét az ideális célokért önzetlenül harcoló embernek“. Kár, hogy ezek után nem közli bibliografiájában Pauler Ákos művének (Liszt Ferenc gondolatvilága, 1922) címét, melyre pedig mintegy utalnak a végső sorok.

Reméljük, hogy ifj. Somssich Andor könyvéből sokan fogják megismerni e nemrég múlt s máris oly távoleső kort és hősét, kivel a zene-történetben először jutottunk a csillagokig.

Kerényi György.

Ludovikás Levente. (A m. kir. honvéd Ludovika Akadémia Levente-Körének folyóirata.)

Az újra szervezett magyar tisztképzés és a fiatal magyar tisztikar belső életébe, eszményeibe és törekvéseibe pillanthatunk be ennek a már negyedik évfolyamát élő, kedves, fiatalos szellemtől áthatott folyóiratnak hasábjain keresztül. A füzet átlapozásánál éreznünk kell azt az erőteljes fordulatot, melyet

az új, egészen különleges föladatok elé állított tiszti nevelés régi elveinek részben való megváltoztatásával, de főképp kibővítésével — a nemzeti műveltség egyetemességébe való bekapcsolódás irányában tett. Örömmel tapasztaljuk, hogy a most nevelkedő tiszti nemcsak jó, alapos szakképzésű katona, hanem a magyar nemzet szellemi életébe beilleszkedő, művelt ember is akar lenni. Eppen ezért szívből üdvözljük a „Ludovikás Levente“ füzeteit!

A folyóirat szerkesztője Rózsás József Ludovika Akadémiai tanár, aki évről-évre több és változatosabb tartalmat nyújt az olvasónak s egyre díszesebb, sőt művészibb formába öltözteti folyóiratát. A június hóban megjelent utolsó füzet az Akadémia búcsúzó parancsnokának lelkes és meleg szavaival kezdődik. Avatott tollú katonai írók a nagy háború dicső harcainak egyes részleteit örökítik meg, rendkívül tanulságos, egyéni élmények alapján. A szerkesztő „Jóкаи nemzeti jelentőségét“ fejtegeti megkapó, határozott, eredeti szempontokból. A vezető cikkek kívül állandó rovatokba van szétszórva a sokféle, élvezetes anyag. „Sorakozó“ cím alatt a katonai nevelés és hivatás körébe vágó cikkeket olvashatunk; „Pro patria“ a hősi halottakról való kegyetes megemlékezésnek van szentelve; „Memento“ a nemzeti jövő gondolatát ébreszti és táplálja; a „Múzeum“ a magyar honvédség és tisztképzés multjának emlékeit gyűjti.

A folyóirat legvonzóbb része természetesen magának az ifjúságnak, a fiatal magyar tisztnövényeknek az üzenete a magyar olvasóközönséghez; változatos, de gondosan megrostaírt irodalmi vállalkozásokban, költeményekben és novellákban árad felénk az egészséges, bátor, hívó magyar ifjú lelkének zenéje, melyből annyi érték, annyi nemes törekvés zeng ki! Valódi művészi élvezetet nyújtanak a füzetet díszítő színnyomatok és rajzok, melyek egy-két valóban tehetségesnek ígérkező fiatal növendék műveiből adnak mutatót. Falb Endre olajfestményei és Bikacsy György fejtanulmányai kiváló tehetségre vallanak.

A gazdag tartalmú és izléses folyóirat szerkesztőjének szerencsét s további sikereket kívánunk a szép kezdethez.